

De Schatkaart van Opa

De Wasmand Express deinde gevaarlijk op de keukenvloer. Bear stond fier rechtop, de houten lepel in zijn poot, zijn ooglapje glinsterde in het licht van de lamp.

“Scheepsjongen,” sprak hij plechtig, een schip hebben we. Maar een schip zonder bestemming is als een piraat zonder zwaard. “

“Dus wat nu ?” vroeg Oliver.

Hij boog zich voorover, alsof hij een groot geheim ging onthullen. “We moeten de kaart vinden.

De Schatkaart van Opa Coala-Bear”

“Oliver fronste. “Bestaat die echt? Of verzin je dat nu?”

Bear hief zijn snuit trots omhoog. “Opa Coala-Bear was de beruchtste piraat van de schuimzeeën. Hij kon zeven schepen tegelijk laten zinken én tien trommels met koekjes leegmaken. Voor hij verdween, liet hij mij een kaart na.”

“ En waar is die kaart dan?”

Hij keek geheimzinnig om zich heen. “ Verborgen. Alleen wie moedig genoeg is om te zoeken op.. gevaarlijke plekken..kan hem vinden.

“ Onder in de kelder ,” zei Oliver met bibberende stem.

Bear slikte. “Eh..ja.”

Met een diepe zucht strompelde hij de gang in, Oliver erachteraan. Bij de kelder hield hij halt.

“Bereid je voor,” fluisterde hij.

Alleen het zwakke licht van een flikkerende gloeilamp verlichtte de ruimte. Precies genoeg, om de houten tonnen, in grillige schaduwen te veranderen.

Bear sloop voorzichtig naar voren, zijn houten lepel stevig in zijn poot geklemd. “Daar..ergens ..verstoppen ze zich,”fluisterde hij. “De Tonkrakers.”

Oliver stond boven aan de trap. Ton..wat te?”

Bear draaide zich half om, zijn ogen samengeknepen.

“Tonkrakers. Kleine, pluizige vatenrovers. Ze zijn berucht. Gevaarlijk. En.. heel slecht in tandenpoetsen.”

*Net toen Oliver wilde lachen, klonk er een zacht
Krkrkrkr.*

Een ton wiebelde.

Nog een.

*En toen.. sprong er een pluizige bruine bol met
glinsterende oogjes uit een open ton.*

*“**GRRR!**” gromde het bolletje.*

“Ahoy!” riep Bear. “Daar zijn ze dan..”

*In een mum van tijd krioelde de vloer van kleine pluizige
tonnetjes met pootjes. Sommigen hadden roestvlekjes als
littekens, anderen piepten alsof ze hun eigen strijdkreet
oefenden. Midden tussen hen, vastgeklemd aan een kurk,
zat..**de Schatkaart.***

*Bear kneep zijn ogen tot spleetjes. “Die kaart is van **MIJ**..”*

In zijn pootjes hield hij een verkreukelde lap stof . Het leek op een zakdoek, maar toen hij erover blies verschenen er vage lijnen.

“Het is hem!” riep Bear. “De kaart van Opa.”

Samen bogen ze eroverheen. De lijnen waren scheef en smoezelig, maar toch herkenbaar:

- En groot vierkant (het huis).*
- Een cirkel (de wasmachine).*
- Een lange gang (de gang).*
- En helemaal aan het einde: een groot, zwart kruis.*

“Wat betekent dat kruis?” vroeg Oliver.

“Dat,” zei Bear plechtig, “ is de schat. En hij ligt..” Hij draaide de kaart om, hield hem scheef, en knikte.

“..in de keuken!”

Oliver zuchtte. “Natuurlijk. Daar liggen altijd de koekjes.”

Maar Bear wees streng met zijn lepel. “Dit is meer dan koekjes. Dit is een echte schat!”

Opa’s laatste geheim. En ik.. ga hem vinden.”

*Plots klonk er een zacht **Miauw** achter hun. Twee gele ogen fonkelden in de deuropening.*

Bear verstijfde. “Kapitein Snorhaar..” fluisterde hij.

De kat zette een stap naar voren, zijn klauwen tikten op de vloer. Alsof hij naar één boodschap had:

Deze schatkaart is van mij.

Bear kneep zijn oog dicht, greep de kaart steviger vast en siste:

“Bereid je voor, scheepsjongen. Ons eerste echte gevecht komt eraan..”

Bear kneep zijn ene oog dicht en hief langzaam zijn houten lepel, alsof het een zwaard was dat de hele keuken kon verdedigen.

“SNORHAAR...” gromde Bear. “WAT DOE JE OP MIJN SCHIP.”

Snorhaar glimlachte gladjes. “JOUW SCHIP? HA! DIT IS NIET MEER DAN EEN WIEBELENDE WASMAND, EN JIJ BENT NIET MEER DAN EEN PLUIZIGE AMATEUR.”

Zijn stem klonk zacht, maar scherp als een katten nagel. “GEEF ME DE KAART..NU.”

Bear zette zijn poten stevig op de vloer. “NOOIT. DEZE KAART HOORT BIJ MIJN FAMILIE. HIJ IS VAN OPA COALA BEAR, EN DAT WEET JIJ.”

Snorhaar likte traag een pootje en sprak op fluisterton. “PRECIES DAAROM WIL IK HEM. DE LEGENDARISCHE KOEKJES SCHAT ZAL NIET IN BERENPOTEN BELANDEN..MAAR IN DE KLAUWEN VAN EEN ECHTE PIRAAT.”

“Een echte piraat eet geen koekjes van andermans Opa!” blafte Bear.

Er trok een geamuseerde grijns over Snorhaar’s snuit.

“Misschien niet maar hij steelt ze wel.”

Snorhaar sprong bliksemsnel naar voren. Bear deinsde een stap achteruit, maar hield de kaart stevig tegen zijn borst.

De houten lepel tikte tegen Snorhaar’s zwaard nagel: Tok!

“Je denkt dat je me kan verslaan?” snerpte Snorhaar.
Bear kneep zijn oog dicht. “Nee. Ik weet dat ik dat kan.”

De twee cirkelden langzaam om elkaar heen. Snorhaar gromde zacht, Bear bromde diep. De keuken voelde ineens groter, alsof de muren zich terugtrokken voor het gevecht.

“Laatste kans, Bear,” siste Snorhaar. “Geef me die kaart.”

Bear hief zijn lepel omhoog. “Één regel op mijn schip, Snorhaar.. wie aan de koekjes komt krijgt kruimels terug.

Snorhaar schoot naar voren, maar Bear sprong opzij, draaide zijn lepel als een echte piraat en tikte Snorhaar precies tegen zijn hoed. Snorhaar belandde elegant op het aanrecht, zijn staart zwiepte geïrriteerd.

“Dit is nog niet voorbij,” miauwde Snorhaar dreigend.

“De kaart zal van mij zijn.”

“Probeer het maar, Snorhaar,” zei Bear kalm.

Opa Coala Bear

Lang geleden, toen de zeeën nog vol geheimen waren en de schepen kraakten van de stormen, voer Opa Bear als jonge piraat over de zeven woeste zeeën. Op een koude nacht, toen de maan vol aan de hemel stond, ontdekte hij een eiland dat nergens op een kaart stond: KOEKJESEILAND.

Op dat eiland hing een zoete geur in de lucht. In het midden lag een oude boom met een holte die glinsterde als goud. En daarbinnen..lagen ze.. Ronde, warme koekjes, knapperig van buiten en zacht van binnen. Maar dit waren geen gewone koekjes. Ze waren gebakken door de BAKKERSGEESTEN VAN DE STORM. Magische wezens die maar eens in de honderd jaar verschenen.

Wie van deze koekjes at, kreeg MOED IN ZIJN HART, KRACHT IN ZIJN POTEN en een LACH DIE STORMEN KON STILLEN. Opa Bear at er één en voelde zich sterker dan ooit. Hij wist meteen: dit was geen gewone vonst, dit was een schat.

Omdat goud kon roesten en juwelen konden verdwijnen, besloot Opa Bear de koekjes te bewaren in een GOUDEN TROMMEL, diep verstopt.

Alleen wie echt dapper was en goed kon zingen (zoals een echte piraat), kon de trommel vinden.

Door de jaren heen groeide het verhaal uit tot een legende. Piraten fluisterden over de KOEKJESTROMMEL VAN OPA BEAR, een schat die niet alleen je buik vulde, maar ook je hart sterk maakte. En zo werden koekjes..de meest kostbare buit van de zeven zeeën.